

Arrest

nr. 50 256 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 juli 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 29 maart 2005 België binnen en verklaart zich vluchteling op 29 maart 2005.

Op 18 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 augustus 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 maart 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing houdende weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Het cassatieberoep tegen deze beslissing wordt bij beschikking van de Raad van State nr. 826 van 22 juni 2007 niet toelaatbaar verklaard.

Op 12 maart 2007 en op 28 mei 2007 dient verzoeker eenzelfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 november 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 5 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 20 maart 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij dient hierop een aanvulling in op 7 april 2008.

Op 25 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 december 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 8 januari 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 januari 2009, 6 februari 2009, 23 juni 2009, 8 juli 2009, 23 november 2009 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 1 oktober 2009 dient verzoeker in aanvulling op deze aanvraag eveneens een "typeformulier regularisatieaanvraag" in.

Op 1 februari 2010 deelt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan verzoeker mee *"dat de Dienst vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats."* Tevens wordt in dezelfde brief meegedeeld dat het verzoekers werkgever is die een aanvraag voor een arbeidsvergunning voor verzoeker moet indienen.

Op 25 februari 2010 dient verzoekers werkgever een aanvraag in tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer namelijk verzoeker.

Op 31 maart 2010 wordt aan verzoekers werkgever de vergunning afgeleverd om verzoeker tewerk te stellen.

Op 1 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf.

Op 28 mei 2010 neemt de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid de beslissing tot intrekking van de arbeidsvergunning omdat verzoekers werkgever gebruik gemaakt heeft van bedrieglijke praktijken of onjuiste of onvolledige verklaringen heeft afgelegd om de vergunning te verkrijgen, bepaalde wettelijke en reglementaire bepalingen niet heeft nageleefd en zich niet houdt aan de voorwaarden die aan de arbeidsvergunning verbonden zijn, en tot intrekking van de arbeidskaart B omdat de arbeidsvergunning van de werkgever wordt ingetrokken.

Op 31 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van de beslissing van 1 april 2010 waarbij verzoeker gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf. Er wordt meegedeeld dat er een nieuwe beslissing zal worden genomen.

Op 2 juli 2010 dient verzoeker bijkomende stukken in inzake zijn regularisatieaanvraag, namelijk een nieuwe arbeidsovereenkomst.

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van verzoeker. De aanvraag wordt ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2009 werd ingediend met aanvullingen op 23.06.2009, 08.07.2009, 01.10.2009, 10.10.2009, 23.11.2009 en 02.07.2010 door :

T., R. B. (...) (R.R.: 073121748738)

nationaliteit: Nepal

geboren te S.(...) op 17.12.1973

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd ingediend op 29.03.2005 en afgesloten op 21.03.2007 met de beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 18.04.2007. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 24 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 11.10.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 06.11.2007. Betrokkene diende uiterlijk op 06.12.2007 het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen. Betrokkene tekende nog beroep aan tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen bij de Raad van State. Deze procedure werd tevens negatief afgesloten op 22.06.2007 (Rvs Arrestnr. 826).

Betrokkene diende op 14.01.2009 via zijn raadsman een aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd verschillende keren geactualiseerd, meer bepaald op 23.06.2009, op 08.07.2009, op 1.10.2009, op 10.10.2009 en op 23.11.2009. Deze aanvraag (met bijhorende aanvullingen) werd positief afgesloten op 01.04.2010. Bijgevolg ontving betrokkene op 06.05.2010 een A-kaart (Nr. B072153650, geldig tot 01.05.2011) op basis van de aan hem toegekende arbeidsvergunning VGB272006 (geldig tot 01.04.2011). Echter, op 28.05.2010 besliste het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid in een aangetekend schrijven aan zowel de werkgever als aan de betrokkene om over te gaan tot de “Intrekking van de arbeidsvergunning en arbeidskaart B in toepassing van de wet van 30/04/99 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 09/06/99 houdende de uitvoering van deze wet”. De redenen voor die intrekking staan vermeld in dezelfde brief van 28.05.2010. Bijgevolg dienden we te besluiten dat betrokkene getracht heeft de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstond dan ook om de voorafgaande positieve beslissing dd. 01.04.2010 en bijhorende A-kaart in te trekken in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. De beslissing werd op 31.05.2010 ingetrokken, hem ter kennis gebracht op 18.06.2010. Heden nemen wij dus een nieuwe beslissingen inzake de aanvraag dd. 06.03.2009 met bijhorende aanvullingen.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de nieuwe reglementering, zijnde de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene stelt dat hij in “aanmerking komt voor regularisatie op basis van Werk + duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situatie” – zijnde het criterium 2.8B en het criterium ‘andere prangende humanitaire situatie’ van de instructie. Hij legde hiervoor een arbeidscontract voor van de firma BVBA (...) dd. 25.09.2009. Uit een controle achteraf door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid, de instantie die de arbeidskaart voor betrokkene had uitgereikt, bleek er sprake van fraude en werd de eerder uitgereikte arbeidskaart B ingetrokken. Dit arbeidscontract kan dus niet meer in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Vervolgens diende betrokkene - door middel van een actualisatie van 02.07.2010 – een nieuw arbeidscontract in met de vraag tot regularisatie op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij

hij aangeeft in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van Werk + duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situatie” – zijnde het criterium 2.8B en het criterium ‘andere prangende humanitaire situatie’ van de instructie. Hij legt hiervoor een niet-gedateerd arbeidscontract voor van onbepaalde duur. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,2507 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1332,591 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is volgens zijn paspoort 36 jaar oud; °17.12.1973) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Daarnaast meent betrokkene in aanmerking te komen voor “regularisatie op grond van langdurig verblijf waar men alles samen telt (asiel en regularisatie, die meer dan 3 jaar samen hebben geduurd” (Verzoekschrift opgesteld door advocaat van betrokkene dd. 08.01.2009). Wanneer we die opmerking bekijken in het licht van de vernietigde instructie van 19.07.2009, refereert de advocaat aan het criterium 1.2 van de betreffende instructie.

Om in aanmerking te komen voor criterium 1.2 dient men aan minimum 5 jaar te komen wanneer men de asielen regularisatieprocedure optelt. De asielprocedure en de regularisatieaanvraag art. 9bis (zoals hierboven beschreven) zijn dus niet van die aard dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie op basis van het criterium 1.2 van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van ‘andere prangende humanitaire redenen’. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Het feit dat betrokkene sinds 29.03.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, over een attest maatschappelijke oriëntatie beschikt, werkbereid is, gewerkt heeft, over loonfiches beschikt en een arbeidscontract heeft voorgelegd, hij over een huurcontract beschikt, al zijn belangen in België gevestigd zouden zijn en hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 06.03.2009 ontvankelijk wordt verklaard en dit omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (m.n. de vermeende schending van art. 3 EVRM en de situatie in Nepal) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Deze beslissing wordt voor kennisgeving aan verzoeker verzonden naar de stad Leuven en wordt door de bevolkingsdienst van de stad Leuven ontvangen op 15 juli 2010.

Op 19 juli 2010 faxt verzoekers raadsvrouw een aanvulling bij de regularisatieaanvraag naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreft een tweede arbeidsovereenkomst.

Op 27 juli 2010 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Er wordt aan verzoeker tevens op 27 juli 2010 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 oktober 2010 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat verzoeker reeds gerepatrieerd is.

De advocaat van verzoeker volhardt in het beroep.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging van verblijf van verzoeker die hij heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond

verklaart en de inhoudelijke elementen van zijn aanvraag onderzoekt. Op basis van de stukken eigen aan dit dossier blijkt dat verzoeker deze inhoudelijke elementen *in casu* ook vanuit het buitenland zou kunnen doen gelden. Gelet op de elementen eigen aan het voorliggend dossier en gelet op de volharding in het beroep wordt *in casu* aangenomen dat verzoeker nog getuigt van het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond is.

Dvz nam deze beslissing op basis van het feit dat de redenen die aangehaald werden om zijn verblijf toe te staan onvoldoende zouden zijn:

(...)

Verzoeker kan zich met deze motivering niet akkoord verklaren en wel omwille van volgende redenen,

a)

Dienst vreemdelingenzaken besluit in de bestreden beslissing dat verzoeker de Belgische overheid zou trachten te misleiden hebben omdat op 28.05.2010 zijn arbeidsvergunning werd ingetrokken en de redenen van de intrekking in de brief van 28.05.2010 van het Vlaams subsidieagentschap voor werk en sociale economie staan. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstond om de voorafgaande positieve beslissing d.d. 01.04.2010 in te trekken in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit' en thans een nieuwe beslissing te nemen.

Verzoeker kan zich met de motivering van dvz absoluut niet akkoord verklaren.

De bestreden beslissing is een flagrante schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

namelijk de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting, minstens een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Dienst vreemdelingenzaken beperkt zijn motivering tot: Op 28.05.2010 werd de arbeidsvergunning ingetrokken. De redenen van deze intrekking staan in de brief van 28.05.2010. Bijgevolg besluit dvz dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstond dan ook om de voorafgaande positieve beslissing d.d. 01.04.2010 in te trekken in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'. Op 18.06.2010 werd de beslissing ingetrokken zodat zij thans een nieuwe beslissing nemen inzake de aanvraag d.d. 06.03.2009 met bijhorende aanvullingen.

De bestreden beslissing is een schending van de formele motiveringsverplichting, minstens van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat dvz nalaat te motiveren waarom VERZOEKER de Belgische overheid zou trachten te misleiden hebben en waarom HIJ bedrieglijk gehandeld heeft en aldus toepassing kon gemaakt worden van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Het enige dat in de bestreden beslissing te lezen staat is dat de arbeidsvergunning werd ingetrokken en dat de redenen waarom in de brief staan van het Vlaams subsidieagentschap voor Werk en sociale economie d.d. 28.05.2010.

Dit is niet afdoende om te besluiten dat verzoeker getracht heeft de Belgische overheid te misleiden.

Immers op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden waarom zij verzoeker ervan beschuldigen de Belgische overheid te misleiden.

Stellen dat de redenen te vinden zijn in de brief d.d. 28.05.2010 is niet redelijk te verantwoorden, niet zorgvuldig en absoluut niet afdoende gemotiveerd gelet op de gevolgen die huidige beslissing heeft voor verzoeker.

Minstens mag van dvz verwacht worden dat zij motiveren waarom zij van oordeel zijn dat verzoeker de Belgische overheid misleid heeft en hoe hij bedrieglijk gehandeld zou hebben.

*Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om op basis van deze summiere motivering het beginsel van *fraus omnia corrumpit* toe te passen.*

Zeker en vast gelet op het feit dat de beslissing d.d. 28.05.2010 van het vlaams subsidieagentschap voor werk en sociale economie enkel aanvechtbaar is door de werkgever en niet door verzoeker.

Bovendien dient benadrukt dat verzoeker betwist als zou hij de Belgische overheid hebben misleid en bedrieglijk te hebben gehandeld.

Verzoeker is immers slachtoffer van zijn werkgever. Nadat verzoeker zijn arbeidskaart had, heeft verzoeker zijn werkgever hem in de steek gelaten. Hij kon verzoeker niet meer tewerkstellen. Hij heeft gewerkt zolang hij heeft mogen werken tot hij op een bepaald moment van de werkgever thuis moest blijven omdat er niet genoeg werk was.

Verzoeker wordt dan ook valselijk beschuldigd van het feit dat hij de overheid heeft proberen te misleiden. Het is de werkgever die zijn belofte niet is nagekomen en zich heeft gehouden aan de overeenkomst.

Dvz heeft bij het nemen van haar beslissing hier totaal geen rekening mee gehouden zodat de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

b)

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat het feit dat verzoeker sinds 29.03.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, over een attest maatschappelijke oriëntatie beschikt, werkbereid is, gewerkt heeft, over loonfiches beschikt en een arbeidscontract heeft voorgelegd, hij over een huurcontract beschikt, al zijn belangen in België gevestigd zijn, hij een vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dvz laat echter na te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn. Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen.

De motivering: "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009" is absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 waarnaar dvz zelf verwijst stelt immers:

"Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep. "

Dat dvz aldus niet zomaar deze elementen van verzoeker van de kaart kan vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien, in de instructie zelf staat, dat de opsomming die daar gegeven wordt niet limitatief is en de minister of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd.

Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met bepalingen van de instructie zelf.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Besluit:

Dat gelet op het middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel,."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake de formele motiveringsplicht dat zij bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoeker ontbeert aldus het vereiste belang bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de burger van de redenen die ten grondslag liggen aan de beslissing, zodat hij in staat is te oordelen of het zinvol is daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Voormelde doelstelling is dus bereikt.

Louter subsidiair merkt verwerende partij op dat de juridische beschouwingen van verzoeker niet pertinent zijn. Verzoeker acht de beslissing immers onvoldoende gemotiveerd, nu er zou dienen te zijn gemotiveerd waarom verzoeker de Belgische overheid heeft misleid en er toepassing wordt gemaakt van het beginsel *"fraus omnia corrumpit"*. Verwerende partij laat gelden dat reeds in de beslissing tot intrekking van 31 mei 2010 wordt gemotiveerd waarom er toepassing wordt gemaakt van dit beginsel. Aldaar wordt verwezen naar de vaststellingen van het Vlaams Agentschap en wordt besloten dat verzoeker heeft getracht de Belgische overheid te misleiden. Deze beslissing werd op 18 juni 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en verzoeker heeft hiertegen geen beroep ingesteld. Verzoeker kan dan ook de vaststellingen dat hij de overheid misleid heeft en de toepassing van het beginsel *"fraus omnia corrumpit"* in zijn hoofd niet ernstig meer betwisten, gezien de beslissing van 31 mei 2010 kracht van gewijsde heeft en verzoeker het op dat ogenblik kennelijk niet nodig achtte om deze vaststellingen te betwisten. Verzoeker kan dan ook thans niet op ontvankelijke wijze de vaststellingen *aangaande "fraus omnia corrumpit"* betwisten.

Ondergeschikt laat verwerende partij gelden dat zowel uit de intrekkingbeslissing als uit de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom werd geoordeeld dat ten opzichte van verzoeker het beginsel *"fraus omnia corrumpit"* moest worden toegepast. Er wordt daarbij telkens uitdrukkelijk verwezen naar het schrijven van 28 mei 2010 van het Vlaams Agentschap, dat zeer uitvoerig gemotiveerd werd en dat per aangetekend schrijven aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden geen kennis te hebben van de motieven. Overigens kon verzoeker te allen tijde verzocht hebben het administratief dossier in te zien, waarin zich tevens de beslissing van het Vlaams Agentschap bevindt, zodat verzoekers kritiek ter zake niet dienend is. Deze motieven zijn aan verzoeker genoegzaam bekend en de gemachtigde vermocht geheel terecht hiernaar te verwijzen zonder deze andermaal te herhalen.

De motieven van de beslissing van het Vlaams Agentschap volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven te ondersteunen. Uit deze eerste beslissing blijkt afdoende dat verzoeker niet alle schuld naar zijn werkgever kan doorschuiven. Verzoeker heeft zich immers beroepen op deze tewerkstelling om een verblijfsrecht te verkrijgen terwijl hij afdoende wist dat er van alles schortte met deze tewerkstelling, zoals blijkt uit de beslissing van het Vlaams Agentschap.

Zo beriep verzoeker zich ondermeer op een voltijdse tewerkstelling, terwijl vastgesteld werd dat er slechts een zeer partiële tewerkstelling was, een onrealistisch aantal dagen gerechtvaardigde afwezigheid en loonstaten waaruit een verre van voltijdse tewerkstelling blijkt. Dit alles blijkt afdoende uit de beslissing van 28 mei 2010 van het Vlaams Agentschap waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Inzake verzoekers kritiek dat niet is gemotiveerd waarom de elementen van integratie niet voldoende zijn, merkt verwerende partij op dat de gemachtigde wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde is niet gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden, verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State. Verwerende partij stelt dat uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt om welke reden de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers argumenten niet konden worden aanvaard. De bestreden beslissing bevat meer motieven dan enkel de vaststelling dat de door hem aangevoerde elementen van integratie niet volstaan. Er wordt wel degelijk geantwoord op de "andere prangende humanitaire redenen" die verzoeker in zijn aanvraag aanvoerde. Dienomtrent wordt geoordeeld dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs voorlegde. Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn beweringen uiteraard dient te staven.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Verwerende partij meent dat verzoekers middel niet kan worden aangenomen.

3.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het eerste arbeidscontract dat verzoeker voorlegt niet kan weerhouden worden omdat er fraude werd vastgesteld inzake dit contract, dat het nieuwe arbeidscontract dat verzoeker voorlegt, niet gedateerd is en een bruto-maandloon vermeldt dat onder het wettelijk bepaalde minimumloon ligt zodat verzoeker niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B, dat een regularisatie op grond van langdurig verblijf niet kan worden toegestaan omdat verzoekers asielprocedure en regularisatieprocedure samen geen vijf jaar duurden, dat verzoeker niet specificeert welke de andere prangende humanitaire redenen zijn en er evenmin een bewijs van voorlegt, dat de elementen die verzoeker ter integratie voorlegt, niet kunnen worden aanvaard omdat ze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie, dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omdat zij geactualiseerd werd in een welbepaalde periode zodat de overige elementen inzake de ontvankelijkheid niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4.1. Verzoeker voert aan dat de motiveringsplicht geschonden wordt omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker de Belgische overheid zou getracht hebben te misleiden en waarom hij bedrieglijk gehandeld zou hebben zodat toepassing kon worden gemaakt van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verzoeker ervan beschuldigd wordt de Belgische overheid te misleiden. Het is niet redelijk te verantwoorden te stellen dat de redenen hiervoor te vinden zijn in de brief van 28 mei 2010. Verwerende partij dient te motiveren waarom zij van oordeel is dat verzoeker de Belgische overheid heeft misleid en hoe verzoeker bedrieglijk zou hebben gehandeld. Op basis van deze summiere motivering kan het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” niet worden toegepast. Zeker en vast gelet op het feit dat de beslissing van 28 mei 2010 enkel aanvechtbaar is door de werkgever en niet door verzoeker. Verzoeker betwist dat hij de Belgische overheid heeft misleid en bedrieglijk heeft gehandeld. Verzoeker is immers het slachtoffer van zijn werkgever. Het is de werkgever die zijn belofte niet is nagekomen. Verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden volgens verzoeker.

Het motief dat verzoeker met deze kritiek aanvecht luidt als volgt:

“Betrokkene diende op 14.01.2009 via zijn raadsman een aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd verschillende keren geactualiseerd, meer bepaald op 23.06.2009, op 08.07.2009, op 1.10.2009, op 10.10.2009 en op 23.11.2009. Deze aanvraag (met bijhorende aanvullingen) werd positief afgesloten op 01.04.2010. Bijgevolg ontving betrokkene op 06.05.2010 een A-kaart (Nr. B072153650, geldig tot

01.05.2011) op basis van de aan hem toegekende arbeidsvergunning VGB272006 (geldig tot 01.04.2011). Echter, op 28.05.2010 besliste het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid in een aangetekend schrijven aan zowel de werkgever als aan de betrokkene om over te gaan tot de "Intrekking van de arbeidsvergunning en arbeidskaart B in toepassing van de wet van 30/04/99 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 09/06/99 houdende de uitvoering van deze wet". De redenen voor die intrekking staan vermeld in dezelfde brief van 28.05.2010. Bijgevolg dienden we te besluiten dat betrokkene getracht heeft de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstond dan ook om de voorafgaande positieve beslissing dd. 01.04.2010 en bijhorende A-kaart in te trekken in toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*". De beslissing werd op 31.05.2010 ingetrokken, hem ter kennis gebracht op 18.06.2010. Heden nemen wij dus een nieuwe beslissing inzake de aanvraag dd. 06.03.2009 met bijhorende aanvullingen."

De Raad stelt vast dat dit motief in de bestreden beslissing wordt opgenomen om te verduidelijken dat de vorige beslissing genomen op 1 april 2010 inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingetrokken. Gelet op deze intrekking is een nieuwe beslissing vereist inzake verzoekers aanvraag. Huidige bestreden beslissing vormt de nieuwe beslissing, genomen na intrekking van de oorspronkelijke beslissing van 1 april 2010. Uit dit motief blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris volledigheidshalve de reden van intrekking van de vorige beslissing heeft vermeld, namelijk *fraus omnia corrumpit*.

Waar verzoeker het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" schijnt te bestempelen als een motief van huidige bestreden beslissing, dient er dus op te worden gewezen dat dit beginsel slechts wordt aangehaald als reden voor de intrekking van de vroegere beslissing inzake verzoekers aanvraag.

Deze intrekking van de beslissing van 1 april 2010 geschiedde bij afzonderlijke beslissing van 31 mei 2010 die op 18 juni 2010 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing van 31 mei 2010 tot intrekking.

Ook de verwijzing opgenomen in de intrekkingsbeslissing van 31 mei 2010 naar de brief van 28 mei 2010 van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie, Dienst Migratie, waarin de redenen voor de beslissing van 31 mei 2010 tot intrekking van de beslissing van 1 april 2010 vermeld worden, en de omstandigheid dat enkel verzoekers werkgever hiertegen een beroep kon instellen, is *in casu* niet ter zake dienend, nu verzoeker deze beslissing van 31 mei 2010 tot intrekking van de beslissing van 1 april 2010 niet heeft aangevochten waardoor deze definitief is. Deze intrekkingsbeslissing van 31 mei 2010 maakt niet de huidige bestreden beslissing uit.

De huidige bestreden beslissing komt in de plaats van de beslissing van 1 april 2010, vormt een afzonderlijke beslissing van de beslissing van 31 mei 2010 tot intrekking van de beslissing van 1 april 2010 en heeft eigen motieven, namelijk dat het eerste arbeidscontract dat verzoeker voorlegt niet kan weerhouden worden omdat er fraude werd vastgesteld inzake dit contract, dat het nieuwe arbeidscontract dat verzoeker voorlegt, niet gedateerd is en een bruto-maandloon vermeldt dat onder het wettelijk bepaalde minimumloon ligt zodat verzoeker niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B, dat een regularisatie op grond van langdurig verblijf niet kan worden toegestaan omdat verzoekers asielprocedure en regularisatieprocedure samen geen vijf jaar duurden, dat verzoeker niet specificeert welke de andere prangende humanitaire redenen zijn en er evenmin een bewijs van voorlegt, dat de elementen die verzoeker ter integratie voorlegt, niet kunnen worden aanvaard omdat ze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie, dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omdat zij geactualiseerd werd in een welbepaalde periode zodat de overige elementen inzake de ontvankelijkheid niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In de huidige bestreden beslissing diende bijgevolg niet te worden uiteengezet "*waarom verzoeker de Belgische overheid zou trachten te misleiden hebben en waarom hij bedrieglijk gehandeld heeft en aldus toepassing gemaakt kon worden van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'*".

In de mate waarin verzoeker dit onderdeel van het middel zou richten tegen het motief "*Betrokkene stelt dat hij in 'aanmerking komt voor regularisatie op basis van Werk + duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situatie' – zijnde het criterium 2.8B en het criterium 'andere prangende humanitaire situatie' van de instructie. Hij legde hiervoor een arbeidscontract voor van de firma BVBA (...) dd. 25.09.2009. Uit een controle achteraf door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van de Vlaamse Overheid, de instantie die de arbeidskaart voor betrokkene had*

uitgereikt, bleek er sprake van fraude en werd de eerder uitgereikte arbeidskaart B ingetrokken. Dit arbeidscontract kan dus niet meer in het voordeel van betrokkene weerhouden worden" merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat geen rekening kan worden gehouden met dit arbeidscontract en uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling een nieuw arbeidscontract voorlegt, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker zelf aangeeft dat dit nieuwe arbeidscontract dient te worden in aanmerking genomen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.4.2. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de elementen die verzoeker heeft aangevoerd inzake zijn integratie, niet volstaan. De motivering dat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie is niet afdoende en niet redelijk te verantwoorden om verzoekers aanvraag als ongegrond af te wijzen. In de instructie van 19 juli 2009 wordt er immers op gewezen dat de gemachtigde een discretionaire macht heeft om andere gevallen dan de in de instructie opgesomde, te beschouwen als prangende humanitaire situaties. Hiermee werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Het louter verwijzen naar de voorwaarden in de instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen, is niet voldoende en in strijd met de bepalingen van de instructie zelf.

Met deze kritiek betwist verzoeker het volgende motief:

"Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire redenen'. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Het feit dat betrokkene sinds 29.03.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, over een attest maatschappelijke oriëntatie beschikt, werkbereid is, gewerkt heeft, over loonfiches beschikt en een arbeidscontract heeft voorgelegd, hij over een huurcontract beschikt, al zijn belangen in België gevestigd zouden zijn en hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 januari 2009 vermeldde verzoeker volgende elementen inzake zijn integratie: hij is zeer goed geïntegreerd, hij is werkbereid en heeft een werkbelofte, hij hoopt dat de aangekondigde nieuwe maatregelen soelaas zullen brengen, hij meent dat hij onder deze aangekondigde maatregelen valt omdat zijn asielprocedure en regularisatieprocedure samen meer dan drie jaar hebben geduurd, hij verbleef op het grondgebied in maart 2007, hij heeft een vrienden- en kennissenkring, hij verblijft al meer dan vier jaar in België, hij heeft zich goed gedragen en nooit enige inbreuk gepleegd op de openbare orde of veiligheid, hij heeft identiteitsdocumenten, hij heeft veel vrienden. In zijn latere aanvullingen legde verzoeker onder andere volgende stukken neer: loonfiches, scholingsattesten van het volgen van Nederlandse les, een studentenkaart, een attest van inburgering, een omnipas, getuigenverklaringen, een huurovereenkomst.

In de bestreden beslissing worden deze elementen vermeld maar worden deze niet aanvaard omdat de gemachtigde oordeelt dat nog andere voorwaarden werden gesteld waaraan verzoeker niet voldoet. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, vormt het louter verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 niet het enig motief.

De bestreden beslissing vermeldt nog andere motieven, te weten dat het eerste arbeidscontract dat verzoeker voorlegt niet kan weerhouden worden omdat er fraude werd vastgesteld inzake dit contract, dat het nieuwe arbeidscontract dat verzoeker voorlegt, niet gedateerd is en een bruto-maandloon vermeldt dat onder het wettelijk bepaalde minimumloon ligt zodat verzoeker niet voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B, dat een regularisatie op grond van langdurig verblijf niet kan worden toegestaan omdat verzoekers asielprocedure en regularisatieprocedure samen geen vijf jaar duurden, dat verzoeker niet specificeert welke de andere prangende humanitaire redenen zijn en er evenmin een bewijs van voorlegt, dat de elementen die verzoeker ter integratie voorlegt, niet kunnen worden aanvaard omdat ze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie, dat de aanvraag ontvankelijk

wordt verklaard omdat zij geactualiseerd werd in een welbepaalde periode zodat de overige elementen inzake de ontvankelijkheid niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker uit geen kritiek op het motief inzake het voorgelegde arbeidscontract, op het motief inzake het onvoldoende langdurig verblijf en op het motief dat hij niet specificeert wat de andere prangende humanitaire redenen zijn en er geen bewijzen van voorlegt. Inzake de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker merkt terecht op dat voormelde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, maar los daarvan beroept verzoeker zich in elk geval duidelijk op het criterium 2.8B van deze instructie “Werk + duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situatie”, op het criterium “andere prangende humanitaire situatie” en op het criterium 1.2. namelijk “regularisatie op grond van langdurig verblijf waar men alles samen telt (asiel en regularisatie, die meer dan 3 jaar samen hebben geduurd” als basis voor zijn regularisatieaanvraag.

Nu de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van deze criteria niet heeft aanvaard en verzoeker deze motieven geenszins betwist, is het niet kennelijk onredelijk of getuigt het niet van een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde inzake de aangevoerde elementen van integratie van verzoeker oordeelt *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”*.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET